

Vinko Kuničić

5. srpnja 1980. umro je u dominikanskom samostanu u Starom gradu na otoku Hvaru o. dr. Vinko Kuničić.

Rođen je u Dolu na Hvaru 1. travnja 1894. Osnovnu je školu završio u rodnom mjestu, gimnaziju u Starom gradu, u dominikanskom sjemeništu na Bolu, kao kandidat dominikanskog Reda, i u Dubrovniku. Na visokoj dominikanskoj bogoslovskoj školi u Dubrovniku završio je dvije godine filozofije i četiri godine teologije. God. 1916. zaređen je za svećenika i nastavio dvije godine komplementarne teologije. Od 1918. do 1921. nastavnik je na sjemenišnoj školi Provincije u Starom gradu na Hvaru. 1921. polazi na studije u Fribourg (Švicarska), gdje 1924. diplomira klasične jezike i muzikologiju te postiže doktorat, za koji je kod svojeg profesora Petra Wagnera prikazao dizertaciju na filozofskom fakultetu pod naslovom »Quae ratio inter scriptores de musica Medii aevi et philosophiam scholasticam existat.«

Iz Fribourga vraća se u Provinciju te u Bolu predaje na sjemenišnoj gimnaziji. Tu ostaje do svršetka škol. godine 1932., a onda je po vlastitoj molbi premješten u Šibenik, gdje je ostao godinu dana. Koncem 1933. premješten je u Zagreb. Tu mu je bilo glavno zanimanje služba katehete na zagrebačkim školama, poglavito na klasičnoj gimnaziji. 1944. premješten je u Dubrovnik. Tu je predavao latinski na državnoj gimnaziji, glazbu na Srednjoj glazbenoj školi, neko vrijeme je bio i direktor na toj školi. Od 1949. do 1959. je u Splitu, a od te godine do smrti u Starom gradu.

Pored nastavničke službe o. Vinko je u svojim samostanima vršio službu starješine, ekonoma, kroničara, kantora, duhovnika kat. organizacija, administratora dominikanske naklade »Istina« i drugih. Napisao je poneki članak u *Duhovnom životu*, glasniku *Gospina krunica* i *Katoličkom listu*.

Ipak, njegovo najomiljenije zanimanje bila je glazba, koju je volio iz djetinjstva. U svim samostanima svoga boravka vršio je službu kantora. Volio je liturgiju, izvrsno je poznao gregorijansko pjevanje, bio je dobar orguljaš, imao je krasan baritonan glas, krepak, široke menzure, dobro uvježban. U dubrovačkom samostanu, u kojemu je sproveo devet godina, njegovalo se na poseban način gregorijansko pjevanje pod vodstvom o. Antonina Zaninovića. — O. Vinko je cijenio i gajio pučko crkveno pjevanje, promicao ga i bilježio razne napjeve.

* U sjemenišnoj dominikanskoj gimnaziji predavao je uz ostale predmete i glazbu. U Bolu je osnovao i vodio crkveni pjevački zbor »Sveta Cecilija«; u Splitu je u dominikanskoj crkvi do zamjerne visine podigao mješovit zbor i vodio ga 10 godina; u Starom gradu vodio je u dominikanskoj crkvi muški pjevački zbor; u Zagrebu je u samostanskoj crkvi vodio ženski zbor. U Dolu, svojem rodnom mjestu, osnovao je tamburaški zbor »Tomislav« povodom 1000. obljetnice hrvatskog kraljevstva.

O. Vinko se trajno bavio skladanjem. Ostavio nam je oko 160 većih i manjih skladbi gotovo isključivo religioznog sadržaja. Zahvaljujući njegovoj dobroj navici, gotovo je na svim svojim skladbama naznačen datum kada ih je napisao. Tako znamo da je njegova prva skladba *Tantum ergo* za 3 jednaka glasa napisana 1912. na Lopudu, gdje su dominikanski bogoslovi ljetovali, i zadnja *Divnoj dakle*, u Starom gradu 1968. U ovom međuvremenu od 56 godina o. Vinko je neprestano skladao, dakako, u nekim razdobljima više, u nekima manje intenzivno. Tako je od 1949. do 1959. godine kroz 10 godina, napisao 84 skladbe. To je upravo vrijeme njegova boravka u Splitu, gdje ima dobar zbor, dobre orgulje, dovoljno mira i velike mogućnosti da se njegove skladbe izvode. — U prvom razdoblju, to jest, od 1912. do 1949. napisao je oko 67 skladbi, dok je u trećem, od 1959. do 1968. napisao tek desetak. To je vrijeme njegova boravka u Starom gradu. Raznolikost dužnosti, koje je obavljao, nisu ga u tome stvaralačkom radu mogle spriječiti. On je nosio u sebi glazbeni svijet. Sto je pretao skladati 1968., dakle 12 godina prije smrti, to je bilo zbog bolesti, koja je djelovala na njegovo raspoloženje. Na vrijeme je složio svoje skladbe uredno ispisane, ljubomorno ih je čuvao i ostavio svojoj dominikanskoj zajednici.

Njegov skladateljski opus sadrži:

4 mise

— *In honorem Reginae S. S. Rosarii*, ad tres voces inaequales,

— *In honorem B. M. de Monte Carmelo*, ad duas voces aequales dedicata P. Jordano Kuničić O. P. occasione suarum Primitiarum Doli die 19. VII. 1931.

— *Misa na čast sv. Josipa*, za 1 glas, Šibenik XI. 1933.

— *Missa pro Defunctis* — posvećena pok. bratu Jakovu.

5 *Smiluj mi se, Bože* — za 4 gl. mj. zbor, za 2 ili 3 glasa,

18 *Divnoj dakle* — za mješovite zborove, 2 ili više glasova,

10 Litanija presv. Srcu Isusovu — za 2 ili više glasova, 8 Otpjeva na čast Srcu Isusovu,

30 Himana Srcu Isusovu.

Moteti:

Ne reminiscaris — za sopran, alt i bariton uz orgulje,
Peccata mea, Domine — za sopran, alt, bariton i orgulje,

Da pacem, Domine — za 2 mješovita glasa,

Petite, et dabitur vobis — za alt i bariton,

Domine, non secundum peccata nostra facias nobis — za sopran, alt, bas i orgulje,

Juravit — za mješoviti zbor,

Dobar pastir, pravo jelo — za alt i orgulje.

Na čast Bl. Dj. Mariji:

15 Litanija lauretanskih — za 4 gl. mj. zbor, za 1 ili više glasova,
7 himana,
Ave Maria — za 2 jednaka glasa,
Pod tvoju obranu — za 2 nejednaka glasa,
Neporočna si, Marijo — za 2 jednaka glasa.

U čast Svetaca:

36 Himana, od toga 29 Himana svecima dominikanskog Reda.

Skladbe s profanim tekstom:

Prosvjeta spas naroda — Posvećeno Čitaonici u Dolu prigodom njezina otvora — za 4 gl. muški zbor. Starigrad 20. XI. 1918.

Bolska himna — za 4 gl. mj. zbor. Bol 1929.

Kada dođe sveti Nikola — za Nikolinje,
Slavenski robovi.

2 Fuge:

Cantate Domino,
Miserere mei, Deus.

O. Vinko je i prevodio crkvene himne. Poznavajući dobro latinski jezik i zakone latinske poezije uopće, a crkvene napose, te hrvatski naglasak i kvantitetu, s mnogo uspjeha je preveo 22 himna svetaca dominikanskog Reda, koje nije preveo M. Pavelić u svojim *Crkvenim himnima*. Po sačuvanoj teći i papirićima vidljivo je s koliko se mara i ljubavi posvetio tom poslu.

Za neke himne sam je napisao tekst. Tako sv. Teziji od Malog Isusa, sv. Anđeli, sv. Joakimu, bl. Augustinu Kažotiću. Njegove su riječi i za himne: *Prosvjeta spas naroda*, *Bolska himna*, *Slavenski robovi*. Ova posljednja se odnosi na gubitak Istre nakon Rapalskog ugovora 1924. Zadnja kitica glasi:

*Bože pravde, Ti mi štiti
Sirotice u tuđini,
i u času pravde svoje
Zagrljaju mom ih vrati.*

Pored ovih vlastitih skladbi harmonizirao je nekoliko koralnih napjeva, bilježio napjeve pučkog korala, osobito u Bolu te jedan napjev, vjerojatno kolede, u Dolu. Tek s napjevima pučkog korala u Bolu nije nam sačuvana, jer je bila posuđena jednom uglednom hrvatskom muzikologu, koji je nije nikada vratio.

O. Vinko je za svoje skladbe često upotrebljavao razne pseudonime, i to: Iks Okniv (obratno čitano Vinko), V. Markov (otac mu se zvao Marko), V. Glavica (Glavica je predio roditeljskog posjeda), M. Kotlorovac (predio u Dolu), M. Mijač (isto), M. Dolac (isto), M. Slavač (isto), M. Njivice (isto), M. Vrisje (isto), M. Jorine (isto), M. Pleš (isto). Ipak je kasnije ispod svih ovih pseudonima napisao V K, da ne bude sumnja o autoru skladbe.

Moglo bi se postaviti pitanje zašto se je skrivao iza pseudonima. O Vinko je solidno poznavao zakone glazbe, stalno se bavio produktivnom i reproduktivnom glazbom, neprestano se kultivirao. Nije li ga u nekoj fazi stvaralaštva obuzela sumnja u istinsku inspiraciju i počeo se bojati rutine? Ili je to bio odraz nekog straha, koji se je u njegovoj psihi očitovao i na drugim područjima djelovanja? Nije pokušao objaviti ni jedne skladbe.

Posjedovao je bogatu biblioteku iz muzikologije na raznim jezicima, hrvatskom, latinskom, talijanskom, francuskom, njemačkom; primao je domaće i strane glazbene revije. Po prirodi temeljit, u svakom problemu htio je ići do kraja. Solidan, uredan i pedantan u svojem poslu, svoje veliko znanje prenosio je gotovo isključivo kao pedagog, a u toj revnosti znao je biti i prestrog. Ipak onaj upadljivo veliki broj skladbi posvećen Srcu Isusovu mogao bi značiti da je iza te prividne tvrdoće bilo mnogo osjećajnosti. Uostalom taj element snažno izbija i u nekim drugim njegovim skladbama.

Marljivo pobilježene skladbe, s datumima i ponekada popraćene korisnim podacima, pokazuju da ih je cijenio i da je vjerovao da će biti cijenene i sačuvane. Neka tome doprinese i ova zabilježka.

O. A. FAZINIĆ

UZ GLAZBENI PRILOG

PSALAM 42 (41) s antifonom KAO ŠTO KOŠUTA ŽUDI ZA IZVOR VODOM... namijenjen je službi riječi u bogoslužju vazmenog bdjenja. Tekst psalma, dakako, može imati mnogo širu primjenu u bogoslužju, čemu će sigurno doprinijeti dojmljiv napjev uzet iz hrvatske narodne psalmodije (Prvić Luka kod Šibenika).

KORALNI PRELUDIJ br. 2 — Korizmeni, zadnji je u nizu preludija koje je skladatelj Nikša Njirić napisao na tematiku korala iz *Cithare octochorde* i objelodanio u prilogima časopisa *Sv. Cecilija*. Sigurno su njegove dosadašnje skladbe do-

bro poznate našim orguljašima, pa će rado prihvatiti i ovaj preludij, nastao na vrlo dobro poznat napjev kojega je u svoje vrijeme priredio o. Anselmo Canjuga s riječima »Plači, puče moj, muku Spasa Krista«.

HIMAN sv. Franji — O, DJECO, OCA DIČNOGA nastao je prigodom osamstote obljetnice rođenja sv. Franje Asiškoga. Mnogi se zborovi pripremaju sudjelovati sa zbarskim skladbama u proslavama koje će se održati tom prigodom. Ovaj himan A. Klobučara za mješoviti i ženski zbor izvrsna je glazbena jedinica za bogoslužna i druga slavlja.